

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera, a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobkyně: **Lenka Havlíčková**, IČO: 86729179
sídlem Nerudova 836/6, 408 01 Rumburk

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j. 26639/25/5200-10421-712985,
o návrhu žalobkyně na nařízení předběžného opatření,

takto:

- I.** Návrh žalobkyně na nařízení předběžného opatření **se zamítá.**
- II.** Žalobkyni **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na nařízení předběžného opatření, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá toho, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j. 26639/25/5200-10421-712985, jakož i rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 29. 11. 2024, č. j. 1996753/24/2513-50523-501086, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že se ve výroku prvostupňového rozhodnutí text za slovy „Postupu k odstranění pochybností.“ nahrazuje textem, resp. tabulkou, ve které je ve stručnosti uvedeno, že základ daně činí 64 640 Kč, daň 9 690 Kč, úhrn slev na dani 30 840 Kč, daňové zvýhodnění na vyživované dítě 15 204 Kč, daňový bonus tvrzený v daňovém přiznání 14 754 Kč, rozdíl mezi daňovým bonusem tvrzeným v daňovém přiznání a vyměřeným daňovým bonusem 14 754 Kč a rozdíl mezi daňovým bonusem po odpočtu daně a vyměřeným bonusem 14 754 Kč a zbývající položky mají nulovou hodnotu; v ostatním ponechal prvostupňové rozhodnutí beze změny. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně byla žalobkyni vyměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2023 ve výši 0 Kč, daňová ztráta ve výši 0 Kč a daňový bonus podle § 35c zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve výši 0 Kč, neboť správce daně nezohlednil uplatněné daňové zvýhodnění a snížil základ daně o neprokázané příjmy.
2. Podstatou sporu je, že žalobkyně jakožto daňový subjekt uplatnila v rámci svého daňového přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2023 mimo jiné daňové zvýhodnění na svou vnučku Š. N. ve výši 15 204 Kč, ze kterých 450 Kč uplatnila jako slevu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na dani a 14 754 Kč jako daňový bonus. Správce daně měl pochybnosti o splnění podmínek pro uplatnění daňového zvýhodnění na vnučku a též o výši příjmů ze samostatné činnosti. Vyzval proto žalobkyni k odstranění pochybností, a protože žalobkyně jeho pochybnosti nerozptýlila, vydal prvostupňové rozhodnutí. Přestože žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí, podstata obou zůstala stejná – žalobkyni nebyl přiznán daňový bonus ve výši 14 754 Kč. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, dále namítá, že správní orgány věc žalobkyně nesprávně právně posoudily, dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním, porušily právo žalobkyně vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a nedoručovaly žalobkyni písemnosti do její datové schránky.

3. Dne 23. 2. 2026 žalobkyně podala v rámci své druhé repliky k vyjádření žalovaného k žalobě návrh na nařízení předběžného opatření, v němž požadovala, aby soud uložil správci daně zdržet se do pravomocného rozhodnutí soudu v předmětné věci vydávání výzev k odstranění pochybností, výzev k prokázání skutečností a dalších úkonů směřujících k prověřování daňového přiznání žalobkyně za zdaňovací období roku 2024.
4. Žalobkyně v návrhu tvrdila, že pokračování v uvedených úkonech by mohlo vést k dalším nezákonným zásahům do jejích práv, k opakovanému požadování dokladů bez zákonného důvodu, k dalším zásahům do soukromí třetích osob, a k faktickému obcházení soudního přezkumu. Dále žalobkyně uvedla, že má za to, že podmínky pro vydání předběžného opatření jsou splněny, neboť hrozí vznik vážné újmy, zásah je opakovaný a žaloba má *prima facie* vysokou míru důvodnosti.
5. Žalovaný ve vyjádření k předmětnému návrhu na nařízení předběžného opatření uvedl, že s podaným návrhem nesouhlasí. S poukazem na § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) uvedl, že pro vydání předběžného opatření musí být kumulativně splněny tři podmínky – musí být zahájeno řízení před správním soudem, podaný návrh na vydání předběžného opatření a osvědčena hrozící vážná újma. Vyjádřil se tak, že žalobkyně tyto podmínky nesplnila, zejména dostatečně nespecifikovala, v čem konkrétně hrozbu újmy spatřuje, a nic k tvrzené hrozbě vzniku vážné újmy nepředložila.
6. Žalovaný dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, a uvedl, že předběžné opatření může být vydáno za předpokladu, že navrhovatel osvědčí potřebu zatímne upravit poměry účastníků řízení odůvodněnou hrozbou vážné újmy, přičemž vážnou újmou budou zejména intenzivní zásahy do osobní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv, či do jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených. Dále žalovaný popsal, že institut předběžného opatření je svým charakterem a právními následky podobný institutu odkladného účinku žaloby, přesto však je nelze volně zaměňovat a navrhovatel nemá možnost volného výběru mezi těmito instituty, když odkladný účinek je speciálním institutem ve vztahu k obecnějšímu předběžnému opatření.
7. Dále žalovaný uvedl, že z podaného návrhu na vydání předběžného opatření je zřejmé, že žalobkyně nesouhlasí s tím, že správce daně prověřuje i daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2024, tudíž za období, které nebylo řešeno daňovými orgány a není ani předmětem soudního přezkumu. Žaloba totiž směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j. 26639/25/5200-10421-712985, kterým bylo změněno rozhodnutí správce daně – platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2023. Žalovaný tak nespatřuje žádnou souvislost mezi oběma řízeními. Dle názoru

žalovaného nelze prostý nesouhlas žalobkyně s úkony správce daně v jiném řízení považovat za vážnou újmu, pro kterou by mělo být v nyní řešeném soudním řízení vydáno předběžné opatření. Pokud žalobkyně nesouhlasí s postupem správce daně v jiném daňovém řízení, má k dispozici prostředky ochrany, které jí poskytuje daňový řád. Žalobkyně však zjevně obchází využití procesních institutů dle daňového řádu návrhem na vydání předběžného opatření v soudním řízení. Žalovaný uvedl, že krom toho žalobkyně nepředložila žádné podklady, které by osvědčovaly hrozící újmu a odůvodňovaly vydání předběžného opatření.

8. Žalovaný uvedl, že tvrzená újma musí mít alespoň základní souvislost s předmětem soudního řízení, ve kterém je vydání předběžného opatření navrhováno. Ani tvrzení žalobkyně, že se jedná o opakovaný zásah dle jejího tvrzení spočívající v opakovaném požadování dokladů bez zákonného důvodu, v dalším zásahu do soukromí třetích osob a ve faktickém obcházení soudního přezkumu, není žádným způsobem doloženo ani odůvodněno, hrozící újmu žalobkyně spojuje toliko s tím, že správce daně vede daňové řízení o dani z příjmů fyzických osob i za pozdější zdaňovací období 2024. Žalovaný proto navrhl, aby soud návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření zamítl.
9. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s., platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.
10. Předběžné opatření podle § 38 s. ř. s. tak představuje univerzální nástroj prozatímní ochrany práv účastníků, který lze uplatnit ve všech řízeních vedených ve správním soudnictví (§ 4 s. ř. s.). Jedná se však o zcela mimořádný institut, který lze aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží, že mu hrozí vážná újma. Pro hrozbu vážné újmy je možno uložit takovou povinnost i třetí osobě, ovšem toliko za předpokladu, že to po ní lze spravedlivě žádat.
11. Ze shora uvedeného vyplývá, že první podmínkou pro to, aby soud mohl vyhovět návrhu na vydání předběžného opatření je, že je návrh podáván spolu s návrhem na zahájení řízení ve věci samé, nebo v již probíhajícím řízení. Žalobkyně žádá, aby soud předběžným opatřením zakázal žalovanému vydávání výzev k odstranění pochybností, výzev k prokázání skutečností a dalších úkonů směřujících k prověřování daňového přiznání žalobce za zdaňovací období roku 2024. V předmětném řízení, tedy v řízení vedeném zdejší soudem pod sp. zn. 16 Af 9/2025, však není předmětem přezkum rozhodnutí žalovaného či jakýkoli jiný postup žalovaného vztahující se k dani z příjmů žalobkyně za zdaňovací období roku 2024. Žalobkyně soudu dosud ani nepodala žádný žalobní návrh, kterým by brojila proti postupu správce daně či jeho rozhodnutí ve vztahu k dani z příjmů fyzických osob (žalobkyně) za rok 2024. Žalobkyně podala žalobu ve věci samé toliko ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí žalovaného ve věci daně z příjmů fyzických osob (žalobkyně) za zdaňovací období roku 2023. Předmět zahájeného soudního řízení se tedy zcela míjí s obsahem návrhu na vydání předběžného opatření, a žalobkyně proto hned první podmínku pro možnost nařízení předběžného opatření nesplňuje.
12. Přestože výše uvedené zákonné podmínky pro nařízení předběžného opatření musí být splněny kumulativně, tudíž postačí pouze nenaplnění jedné z nich pro zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření, je třeba konstatovat, že v daném případě nebyla

naplněna ani druhá podmínka, a to objektivní existence vážné újmy, která reálně účastníkovi řízení hrozí v případě, že by po dobu řízení před soudem nebyly upraveny poměry tak, že bude účastníkovi řízení či třetí osobě uloženo něco konat, něčeho se zdržet nebo něco snášet.

13. Výklad pojmu vážná újma přestřel Nejvyšší správní soud v usnesení, jímž argumentoval žalovaný ve svém vyjádření (ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37). Konstatoval, že „[v]ážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě, že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.“ Zdejší soud zároveň zdůrazňuje, že rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím předběžné povahy, jehož účelem je zajistit, aby rozhodnutí ve věci samé mohlo mít reálně účinky na právní poměry účastníků tím, že se dočasně zabrání intenzivním zásahům do jejich právní sféry (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 As 6/2017-75). Předběžné opatření lze také kdykoliv zrušit nebo změnit (tj. rozšířit či zúžit rozsah omezení, která byla povinnému účastníkovi uložena), změní-li se poměry (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). V posuzovaném případě nebyla závažnost újmy, která žalobkyni v důsledku namítaného postupu žalovaného hrozí a která by odůvodňovala nařízení předběžného opatření, žalobkyní řádně tvrzena, natož prokázána.
14. Žalobkyně totiž dle hodnocení soudu v podaném návrhu na nařízení předběžného opatření neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že pokud by předběžné opatření vydáno nebylo, mohla by jí vzniknout vážná újma ve smyslu již shora odkazovaného judikатурního výkladu. Žalobkyně v tomto ohledu uplatnila pouze zcela obecné tvrzení o tom, že postup správce daně může vést k dalším nezákonným zásahům do práv žalobkyně, opakovanému požadování dokladů bez zákonného důvodu, dalším zásahům do soukromí třetích osob, a k faktickému obcházení soudního přezkumu. Svá tvrzení však žalobkyně nijak konkrétně nezdůvodnila ani ničím nedoložila. Netvrdila ani neprokázala, jaká je příčinná souvislost mezi tvrzenou hrozbou vzniku újmy v řízení o přezkumu rozhodnutí žalovaného týkajícího se daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2023 a daňovým řízením o dani z příjmu fyzických osob za jiné zdaňovací období (v tomto případě za rok 2024), které není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci. Jediná souvislost spočívá v totožnosti daňového subjektu, to je však pro vydání předběžného opatření samo o sobě důvodem naprosto nedostatečným. Žalobkyně se svým návrhem na vydání předběžného opatření domáhá, aby soud zamezil postupům správce daně v jiném daňovém řízení, aniž by svůj návrh jakkoli blíže zdůvodnila. Z návrhu je zjevná toliko snaha žalobkyně vyhnout se daňové kontrole, případně zahájení a vedení řízení o dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2024. V tomto ohledu lze dát za pravdu žalovanému, že žalobkyně svým návrhem obchází svou možnost využít procesní instituty, které jí nabízí daňový řád.
15. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro nařízení navrhovaného předběžného opatření, a tudíž návrh žalobkyně výrokem I. tohoto usnesení zamítl.

16. Výrokem II. usnesení soud žalobkyni zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na nařízení předběžného opatření. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli (žalobkyni) uložena povinnost soudní poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na nařízení předběžného opatření je dle položky 5 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
17. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: **1647000925**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** kasační stížnost přípustná.

Ústí nad Labem dne 9. března 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu